

Arrest

nr. 229 454 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Place de la Station 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 24 september 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 25 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 28 februari 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan op 1 maart 2019 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bezit de Iraakse nationaliteit, bent van Arabische etnie en behoort tot de stam van B.(…) K.(…). U bent een soennitisch moslima. U werd geboren in Ramadi op 28 december 1996. U woonde uw hele leven in de wijk al- Tameem, nabij de al-Shafeimoskee, behalve tijdens twee korte verblijven in Syrië. U ging naar een lagere, midden en secundaire school in uw wijk en studeerde af in juni 2015. U wilde daarna luchtvaartingenieur studeren maar uw vader wilde dat u rechten zou gaan studeren. U heeft één zus, F.(…). Jullie moeder overleed in 2007. Uw vader huwde met een andere vrouw waarmee hij nog drie zoontjes kreeg. U en uw zus woonden in een aparte vleugel van het huis want uw stiefmoeder kon jullie niet verdragen.

In mei 2015 begon u een relatie met de uit Kirkuk afkomstige H.(…) A.(…) H.(…)(CGVS (…); O.V. (…)). U ontmoette hem in Ramadi. Hij zou in juni 2015 naar België gaan en een verblijfsvergunning bekomen, dan terugkeren naar Irak om met u te huwen en dan zou u via gezinshereniging naar België komen. Door de gebeurtenissen in Ramadi moest u het land echter al ontvluchten voor jullie plan kon worden uitgevoerd.

Midden mei 2015 werd Ramadi ingenomen door de zogenaamde Islamitische Staat (IS, Daesh). In eerste instantie hadden u en uw familie weinig problemen met hen. IS verwachtte samenwerking van uw vader en zijn broers N.(…) en S.(…), die samen een cateringzaak uitbaatten. Op een gegeven moment contacteerde IS uw vader om met hen samen te werken maar hij weigerde. IS-leden bezochten de cateringzaak en bedienden zich van geld en eten. N.(…) verzette zich tegen deze eisen van IS en werd vermoord teruggevonden aan de industriezone van Ramadi.

Op een avond, eind augustus 2015, werd jullie huis geraakt tijdens op IS gerichte bombardementen door de Iraakse overheid. Uw vader was op zijn werk en u bevond zich op dat moment met uw zus bij uw oom S. in de wijk Hay Ammar, waar u voor zijn zieke vrouw aan het zorgen was. Uw stiefmoeder en drie halfbroers kwamen om bij dat bombardement.

Een paar dagen na het bombardement kwam IS uw vader zoeken bij uw oom S. Zij deden hem een tweede voorstel tot samenwerking. Ze stelden hem voor de keuze met hen samen te werken of meteen met hen mee te komen naar de Shariarechtbank. Uw vader is met hen vertrokken en u hebt sindsdien geen nieuws meer van hem.

Enkele dagen later (begin september 2015) bent u samen met uw oom S., zijn vrouw, uw zus en de buurman en buurvrouw van S. uit Ramadi vertrokken. De auto waarin S., zijn vrouw en uw zus zich bevonden werd tegengehouden aan een checkpoint van sjiietische milities bij het verlaten van Ramadi. De auto waarin u zich bevond met de buurman en buurvrouw van uw oom S. was ondertussen al voorbij het checkpoint.

U bent meteen verder gereisd naar Bagdad waar u de dag nadien, op 8 september 2015, met het vliegtuig vertrokken bent naar Istanbul. In Istanbul bent u alleen verder gereisd naar Izmir en van daaruit doorgereisd naar België, waar u op 24 september 2015 toekwam en een verzoek om internationale bescherming indiende.

In België ging u bij uw verloofde H.(…) A.(…) H.(…) wonen en geraakte u, na een religieus huwelijk, in verwachting van hem. Uw verloofde wilde echter niet verder met u en onder zijn druk onderging u in juni 2016 een abortus. U verliet uw ex-verloofde en verhuisde naar de kuststreek. Ondertussen zou het religieuze huwelijk door hem ontbonden zijn.

Ondertussen leerde u tijdens een winkelbezoek aan Brussel een Iraakse man kennen in de buurt van het Rogierplein. Hij maakte een toeristische reis door Europa. Zijn naam was E.(…), hij kwam van Bagdad en verbleef in Duitsland als vluchteling met permanent verblijf. Na een korte relatie werd u zwanger en verliet E.(…) u.

Uw oom S. zou ondertussen overleden zijn aan slecht verzorgde verwondingen. Uw zus verbleef een tijdje in een vluchtelingenkamp in Ramadi maar woont momenteel bij de oom van uw vader, eveneens in Ramadi. U had sindsdien een paar keer contact met haar en vernam dat ze daar mishandeld wordt.

Uw familie in Irak is kwaad omdat u hier alleen bent en zo de familie te schande maakt.

U vreest bij terugkeer naar Irak te worden gedood door uw familie wegens buitenechtelijke zwangerschap. Ter ondersteuning van uw identiteit en problemen legt u volgende stukken voor: een kopie van uw identiteitskaart, twee foto's van de verwondingen van uw oom S. en vijf foto's van uw gebombardeerde huis, een echografie van een zwangerschap, een afsprakenbriefje in verband met een abortus. U laat ook drie foto's van uw zus zien op uw GSM.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, wordt vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS 6 april 2016, p. 2; CGVS 18 augustus 2016, p. 2; CGVS 27 november 2018, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Irak. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en

of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Hoewel u een algemene kennis heeft van de geografie van de stad en ook de evolutie kan schetsen van het in de periode van uw vertrek woedende conflict met IS, kan u toch niet aannemelijk maken dat u daadwerkelijk van de stad Ramadi afkomstig bent. Iemand met uw scholingsniveau en met de intentie om universitaire studies te gaan doen kan dergelijke kennis over Ramadi ook gemakkelijk terugvinden in publieke en niet-publieke bronnen (zoals bij landgenoten). Daarom werd nagegaan of de kennis die u tentoonspreidt louter ingestudeerd is dan wel een bewijs vormt van doorleefde kennis die een lokaal scholier en/of inwoner van de stad Ramadi logischerwijze heeft. Uit uw verschillende verklaringen doorheen de procedure blijkt evenwel dat er sterke indicaties zijn dat wat u wel weet over Ramadi ingestudeerd werd en geenszins kan beschouwd worden als op natuurlijke wijze verworven kennis van iemand die een leven lang in Ramadi woonde.

Zo blijkt in uw eerste persoonlijk onderhoud dat u niet de naam kent van de rivier die door uw stad stroomt, u stelt daar geen idee van te hebben (CGVS 6 april 2016, p. 10). Als u, ter controle, wordt gevraagd of de Tigris door Ramadi stroomt geeft u nogmaals toe dat u dat niet weet (CGVS 6 april 2016, p. 11). Het is echter niet aannemelijk dat een inwoner van Ramadi, die haar lager en secundair onderwijs in deze stad heeft afgerond, niet zou weten dat de machtige Eufraat, die samen met de Tigris aan de basis ligt van de ontwikkeling van de grote beschavingen uit de Iraakse oudheid, en die ook heden een levensader van Irak is, niet zou weten dat deze rivier door haar eigen stad stroomt. Dat u in uw tweede persoonlijk onderhoud plotseling wel weet dat de Eufraat door Ramadi stroomt kan moeilijk nog ernstig genomen worden, het is immers niet meer dan logisch dat iemand met uw achtergrond en scholing ook al tijdens het eerste persoonlijk onderhoud zou geweten hebben dat de Eufraat door Ramadi stroomt (CGVS 18 augustus 2016, p. 7). Deze vaststelling doet uiteraard afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering als zou u uw ganse leven in Ramadi gewoond hebben en er school gelopen hebben.

Het is daarnaast kenmerkend dat u weliswaar algemene informatie heeft over Ramadi maar dat u merkwaardige lacunes heeft in uw kennis over elementen die tot uw persoonlijke levensverhaal behoren. Het is nochtans betreffende die elementen dat men spontane, doorleefde kennis kan verwachten.

Zo stelt u dat uw vader en ooms al ten tijde van uw geboorte een cateringbedrijf hadden, waarvan uw vader de baas was en waar ook nog tal van andere familieleden tewerkgesteld waren, maar blijkt u vreemd genoeg niet te weten waar jullie familiezaak gelegen was, enkel dat het in een niet nader bepaalde traditionele markt zou zijn. U haalt als reden daarvoor aan dat het cateringbedrijf een heel traditioneel restaurant was, dat er enkel mannen werkten en dat er zou geroddeld worden indien hij u daar mee naartoe zou nemen. Nog los van het feit dat het geen publiek restaurant was maar een familiale uitgbate cateringzaak is dat argument ook strijdig met de vaststelling dat uw vader u wel naar een openbare universiteit zou laten gaan om rechten te studeren. Bovendien kan worden aangenomen dat u ook zonder er fysiek naartoe te gaan, zou weten waar jullie familiezaak is gelegen waar zoveel van uw familieleden werkten (CGVS, p. 12, 14, 25; CGVS 18 augustus 2016, p. 12-13). Het valt immers moeilijk te geloven dat u gedurende uw ganse leven nooit de locatie van het cateringbedrijf zou hebben horen vermelden. De vaststelling dat u deze locatie van het cateringbedrijf dat al van voor uw geboorte in handen van uw familie is, niet kent brengt uw geloofwaardigheid over uw herkomst uit Ramadi verder in het gedrang. Uw verklaringen reflecteren geen enkele vorm van persoonlijke beleving.

Ook betreffende de naam van de zaak legt u ongeloofwaardige verklaringen af. U stelt zelfs niet te weten hoe de zaak noemt maar wel dat het ten tijde van de opening, nog voor u geboren werd, "H.(...) en H.(...)n" noemde, een referentie naar het sjiisme. Het komt bijzonder onwaarschijnlijk over dat u wel zou weten hoe het restaurant lang geleden noemde en dat het van naam veranderd was maar dat u niet zou weten wat dan de nieuwe naam was. Daarnaast is het zeer merkwaardig dat jullie als soennieten een sjiitische naam aan jullie zaak zouden geven in een soennitische stad zoals Ramadi. U stelt daarover dat dat komt omdat de vrouw van uw vader een sjiitische was (CGVS 18 augustus 2016, p. 12-13). U had echter reeds in het eerste persoonlijk onderhoud gezegd dat zowel uw vader als uw moeder soennieten waren zodat deze verklaring ongeloofwaardig is. Betreffende uw moeder, die in 2007 zou zijn overleden, stelde u trouwens expliciet dat zij in Baquba begraven was omdat jullie soennieten zijn (CGVS 6 april 2016, p. 12).

Nog merkwaardiger en nog kenmerkender voor het ingestudeerde karakter van uw verklaringen is uw kennis over uw eigen schoolloopbaan. In uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u student te zijn en naar het secundair onderwijs ('high school') te zijn gegaan in een school met de naam al-Rajaa (CGVS 6 april 2016, p. 8). Ook in het tweede persoonlijk onderhoud, zowat drie maanden later, herinnert u zich nog de naam van uw school, al- Rajaa (CGVS 18 augustus 2016, p. 9). Als u echter, een tweetal jaar later, opnieuw wordt uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud, weet u wel dat u naar twee scholen bent geweest in Ramadi, een lagere school en een secundaire school (bestaande uit middelbaar en baccalaureaat), maar herinnert u zich van geen enkele school nog de naam (CGVS 27 november 2018, p. 7-8). Moest u werkelijk jarenlang enkel in Ramadi naar school geweest zijn komt het niet aannemelijk

over dat u zich slechts een paar jaar later van geen enkele school de naam nog zou herinneren. Van een geschoold iemand zoals u, die zelfs op het punt stond om universitaire studies aan te vatten, kan toch wel verwacht worden dat u zich, ongeacht het tijdsverloop, de namen van de door u bezochte scholen zou herinneren, moest u er in werkelijkheid school gelopen hebben. Degelijke markante incoherentie ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw bewering als zou u altijd in Ramadi gewoond hebben.

Ook de aard en locatie van de scholen schijnt ondertussen een andere vorm te hebben aangenomen in uw geheugen. Waar u zich in het tweede persoonlijk onderhoud nog duidelijk herinnerde dat het één grote school was met een grote plaat waarop in het wit "lagere en middelbare school" stond, verklaart u in het derde persoonlijk onderhoud dat uw lagere school en uw secundaire school zich weliswaar in dezelfde wijk bevonden maar dat uw lagere school wat verder gelegen was dan uw 'middelbare en secundaire' school (CGVS 18 augustus 2016, p. 9; CGVS 27 november 2018, p. 8).

Over de omgeving van uw school, in de veronderstelling dat het al-Rajaa in de wijk al-Tameem in Ramadi zou zijn (zoals u wist te zeggen tijdens uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud maar dus niet tijdens uw derde), kan u geen geloofwaardige beschrijving geven. Het enige dat u kan zeggen is dat er huizen zijn en supermarkten en winkels achterliggen. Gevraagd naar open plaatsen, pleinen of sportinfrastructuur rond uw school kan u enkel zeggen dat er een klein plein binnenin de school was voor sportactiviteiten (CGVS 27 november 2018, p. 8). In realiteit wordt echter het volledige blok naast uw school ingenomen door een groot plein met een sportveld en parkingruimte (ICRC, Building the Future: Girls go back to School in Ramadi, Iraq, 6 november 2017, seconde 0-24, <https://www.icrcnewsroom.org/open.asp?ID=1571>, laatst geraadpleegd op 6/02/2019, gelegd naast satellietbeelden die aan uw administratief dossier werden toegevoegd). Gevraagd naar andere scholen in de buurt van uw school weet u niet of er nog andere scholen waren (CGVS 27 november 2018, p. 8). Nogmaals gepeild naar de gebouwen rond uw school, aan alle kanten zegt u dat er niets anders was dan huizen (CGVS 27 november 2018, p. 8-9). Gevraagd of er een moskee vlakbij was noemt u een moskee maar u kan niet zeggen waar die zou liggen, wat toch wel verbaast (CGVS 27 november 2018, p. 9). Nochtans stelde u in uw eerste persoonlijk onderhoud dat u wel degelijk te voet naar school ging, behoudens als uw vader tijd had en geen werk had (CGVS 6 april 2016, p. 9). Ook deze vaststellingen zijn niet in overeenstemming te brengen met uw bewering dat u uw volledige schoolloopbaan in Ramadi doorliep.

In het licht van de universitaire studies die u zou gaan doen mag er ook worden van uitgegaan dat u, bij het naderen van het einde van uw secundaire scholing ook al een idee zou hebben over uw universitaire toekomst. U maakte immers al melding van de wens van uw vader dat u een rechtenstudie zou aanvangen en van uw eigen plan om piloot of luchtvaaringenieur te worden (CGVS 18 augustus 2016, p. 10; CGVS 27 november 2018, p. 9). Weerom wordt vastgesteld dat uw verklaringen hierrond niet aannemelijk zijn. Gevraagd waar of aan welke universiteit u zou gaan studeren bleek u daar in uw tweede persoonlijk onderhoud geen idee van te hebben, uw vader zou dat kiezen (CGVS 18 augustus 2016, p. 10). Gezien u en uw vader een meningsverschil hadden over welke studie u zou gaan doen kan er nochtans worden van uitgegaan dat u goed op de hoogte zou zijn van waar u welke studie zou kunnen doen. Gevraagd of er in Ramadi een universiteit is noemt u de Ramadi-universiteit, nabij het centrum, en de landbouwfaculteit op, ver van bij jullie. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud gevraagd of u de Anbaruniversiteit kent stelt u dat u niet weet of deze zich in Ramadi bevindt, dat u er nooit ging (CGVS 18 augustus 2016, p. 10). Naast het feit dat u zichzelf tegenspreekt inzake waar u zou gaan studeren – zoals hierboven al vermeld verklaart u immers tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u niet de naam van de universiteit kent waar u naartoe zou gaan om even later met stelligheid te verklaren dat u geen andere keuze had dan naar de Ramadi-universiteit te gaan - is het weinig aannemelijk dat u als aspirant-universiteitsstudente de Anbar-universiteit niet zou kennen. Dit is immers, indien niet de enige, zeker de grootste universiteit van Ramadi, met faculteiten op verschillende locaties in de stad en een grote campus in het zuidoosten net buiten de stadsperimeter (<https://www.uoanbar.edu.iq/>; zie ook Google maps). Als u in uw derde persoonlijk onderhoud opnieuw werd gevraagd of er in uw provincie een universiteit was, stelde u in eerste instantie opnieuw dat dit de universiteit van Ramadi was en stelde u niet te weten waar die was daar u enkel de naam had gehoord (CGVS 27 november 2018, p. 9). Wat later in het onderhoud gevraagd waar u uw verloofde zag stelde u echter dat dit was nabij de universiteit van Anbar, waar u hem dikwijls, meestal vanuit de auto, zag als u naar school ging of als u ging boodschappen doen, een uitspraak die enige verbazing wekte gezien u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zei niet te weten of de universiteit van Anbar in Ramadi lag, dat u er nooit ging (CGVS 18 augustus 2016, p. 10; CGVS 27 november 2018, p. 17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dan weer dat u nooit naar de universiteit ging maar dat hij daar zijn neven bezocht, wat de tegenstrijdigheid evenwel niet uitklaart (CGVS 27 november 2018, p. 17). Weerom blijkt dat u uw verklaringen naar het u uitkomt aanpast, u poogt immers gewoon de vastgestelde tekortkomingen in uw verklaringen post factum op te smukken.

Er moet worden geconcludeerd dat uw kennis over Ramadi een voor de gelegenheid ingestudeerde kennis is, die niet wordt ondersteund door een doorleefde kennis uit persoonlijke ervaringen als inwoner en student in Ramadi.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit de stad Ramadi gelegen in de provincie Anbar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Irak kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Anbar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan en die mede aan de oorzaak lagen van uw problemen na uw vlucht uit Irak.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u ook ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de vervolgingsfeiten an sich hetgeen de bovenstaande vaststellingen bevestigt.

Zo zegt u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS over de dag dat jullie huis zou gebombardeerd zijn in eerste instantie dat u (en uw zus) niet in het huis waren omdat jullie vader had gevraagd om bij jullie oom te gaan wegens de gevaarlijke situatie door de gevechten (CGVS 6 april 2016, p.15). Wat later zegt u dat u bij uw oom was omdat u diens zieke vrouw moest gaan helpen, uw oom zou u speciaal daarvoor komen halen zijn (CGVS 6 april 2016, p. 16, 17). In het tweede persoonlijk onderhoud geeft u nog een andere versie van de feiten, u en uw zus zouden die dag bij uw oom geweest zijn omdat jullie vader zoals meestal geen tijd voor jullie had zodat jullie net als meestal bij uw oom verbleven (CGVS 18 augustus 2016, p. 15). Dat u drie verschillende versies geeft van de reden dat u bij uw oom was de dag van de bombardementen ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook betreffende de dood van uw stiefmoeder en stiefbroers slaagt u er niet in consistente verklaringen af te leggen. U verklaart vooreerst bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u niet weet waar uw stiefbroers op dat moment verblijven en spreekt niet over hun overlijden (Verklaring DVZ, punt 17). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS wordt u daarna expliciet gevraagd of er iemand van uw familie gewond geraakte bij het bombardement. U stelt dat uw schoonmoeder en halfbroers er woonden maar dat u sindsdien geen nieuws meer hebt van hen (Vragenlijst CGVS, punt 5). Op het CGVS stelt u in het eerste persoonlijk onderhoud dat er na het bombardement niet veel gesproken werd over de vraag of uw stiefmoeder en uw halfbroers het hebben overleefd of niet en stelt u te denken dat zij dood zijn (CGVS 6 april 2016, p. 18). Volstrekt in tegenspraak met uw verklaringen in het eerste persoonlijk onderhoud zegt u in het tweede persoonlijk onderhoud dat uw tante u de dag na het bombardement vertelde dat uw stiefmoeder en halfbroers allemaal overleden waren. Er zou een begrafenisceremonie geweest zijn in het huis van uw grootoom, R.(...), maar u zou niet geweest zijn omdat u dat te zwaar om dragen vond (CGVS 18 augustus 2016, p. 17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden stelt u simpelweg dat de tweede versie de correcte is maar dat u in het eerste persoonlijk onderhoud nerveus was en niet wist wat te antwoorden. Geconfronteerd met de onverenigbaarheid van beide verklaringen stelt u dan dat u in het eerste persoonlijk onderhoud wel had gezegd dat zij overleden waren (CGVS 27 november 2018, 20-21). De door u geboden uitleg kan dan ook niet weerhouden worden als een afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Zelfs betreffende de arrestatie van uw vader door IS zijn uw verklaringen inconsistent. In uw eerste persoonlijk onderhoud stelt u eerst dat uw vader de tweede dag na het bombardement van jullie huis door IS werd meegenomen (CGVS 6 april 2016, p. 19-20). Wat later denkt u dat het drie dagen na het bombardement was dat hij meeging met IS (CGVS 6 april 2016, p. 21). Het daaropvolgende persoonlijk onderhoud spreekt u plots over één tot twee weken na het bombardement op jullie huis. Geconfronteerd met deze inconsistentie zweert u dat u het zich niet herinnert, dat u zich niet alles kan herinneren (CGVS 18 augustus 2016, p. 18). Dat u zich niet meer zou herinneren of u uw vader nog 1 of 3 dagen dan wel nog 1 of 2 weken na het bombardement op jullie huis zou gezien hebben alvorens hij voorgoed uit uw leven verdween valt nauwelijks te begrijpen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

De foto's van het gebombardeerde huis en de foto's van uw gewonde oom zijn onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen de hierboven aangehaalde argumenten.

M.b.t. het bombardement van het huis legt u enkele foto's neer die zogezegd genomen werden door een buur uit Ramadi die naar Erbil is gevlucht. Er is echter geen enkel element op deze foto's dat aantoonst dat het in wezen om uw huis gaat. Ook uit de foto's van uw oom valt niet op te maken wie de persoon is of wat hem overkomen is. Bovendien is de manier waarop u in het bezit van deze foto's zou gekomen zijn weinig aannemelijk. U stelt dat uw tante Iman, die in Erbil woont, u deze zou hebben bezorgd via Viber nadat u vanuit België met haar had gesproken. Iemand uit jullie straat in Ramadi zou veel foto's genomen hebben van kapotte huizen en overleden personen als bewijs om te gebruiken bij het binnenraken van de

Koerdische autonome regio, jullie huis en uw oom zouden er toevallig bij geweest zijn. Hij zou deze foto's dan bij aankomst in Erbil aan uw tante gegeven hebben (CGVS 6 april 2016, p. 19). Dit komt weinig aannemelijk over.

Ook de foto van een identiteitskaart die u in uw tweede persoonlijk onderhoud neerlegt is onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen bovenstaande vaststellingen in verband met uw herkomst. Aangezien de foto aan manipulatie onderhevig kan zijn, moet worden besloten dat de foto die u hebt neergelegd van generlei waarde is voor uw huidige procedure. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt sowieso al een negatieve indicatie in met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming, daar u het CGVS geen eenduidig zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt verder dat frauduleuze Iraakse identiteitskaarten gemakkelijk en tegen een relatief lage prijs illegaal verkrijgbaar zijn. Bovendien komen ook hier uw verklaringen over het bekomen van dit document niet geloofwaardig over. Gevraagd hoe uw tante uit Erbil aan uw identiteitskaart kwam zei u dat u had samengewoond met uw tante en dat jullie een goede relatie hadden, zij zou alle belangrijke documenten van u hebben bijgehouden, zoals foto's van uw reis pas en van die van uw vader (CGVS 18 augustus 2016, p. 3). In uw eerste persoonlijk onderhoud had u echter verklaard dat het geleden was van toen uw moeder nog leefde dat uw tante jullie nog bezocht had omdat zij en uw stiefmoeder niet overeenkwamen (CGVS 6 april 2016, p. 19). Hoewel het duidelijk is dat u over waar en wanneer u met uw tante samenwoonde niet de waarheid vertelt lijkt het in het licht uw verklaringen weinig waarschijnlijk dat zij nog steeds kopieën van de identiteitsstukken van de familie zou bijhouden en evenmin dat zij dan enkel een foto van uw identiteitskaart zou opsturen als zij ook een kopie van uw paspoort zou hebben, waarvan u bij de DVZ stelde dat u die op zee verloor.

Naast de hierboven besproken feiten haalt u aan dat u bij terugkeer naar Irak als ongehuwde moeder zal gedood worden door uw familie. U zou uw familie overigens ook al te schande hebben gemaakt door alleen naar België te komen. Ook deze beweringen worden niet aannemelijk bevonden.

Uit de vaststelling dat u geen zicht biedt op uw werkelijke herkomst en op de feiten die aan de basis liggen van uw vertrek uit Irak volgt dat u het CGVS evenmin een zicht biedt op de omstandigheden in dewelke u uit Irak vertrok en wat uw familie daarvan dacht. Het komt niet aan het CGVS toe om daar zelf een invulling aan te geven. Uw verklaringen wijzen in eerste instantie wel in de richting een georganiseerde hereniging met uw partner. Zo zegt u dat er initieel was afgesproken om naar België te komen in het kader van een gezinshereniging met de uit Kirkuk afkomstige H. A. H. H. (CGVS 15/15121; O.V. 8.077.696). Hij zou in juni naar België gaan en een verblijfsvergunning bekomen, dan terugkeren naar Irak om met u te huwen en dan zou u via gezinshereniging naar België komen (Verklaring DVZ, pt. 15b, 18; CGVS 6 april 2016, p. 27-28). Het komt in de Iraakse context weinig aannemelijk over dat er zulke concrete plannen zouden zijn gemaakt zonder dat de families van beide partners daarin zouden gekend zijn. Het lijkt er dus niet op dat u tegen de wil van uw familie naar België zou gekomen zijn. Hier moet voor de volledigheid worden aan toegevoegd dat het CGVS niet aanvaardt dat u deze partner in Ramadi leerde kennen in de door u geschetste omstandigheden. Los van het feit dat er geen geloof gehecht wordt aan uw afkomst uit Ramadi wordt immers evenmin geloof gehecht aan uw verklaringen over uw eigenlijke kennismaking met H. A. H. H. Zo stelde u bij de DVZ eerst dat jullie relatie begon in juli of augustus 2015 (Verklaring DVZ, pt. 15b). Als u in uw persoonlijk onderhoud op 6 april 2016 wordt gevraagd hoe lang jullie samen zijn zegt u eerst dat dat anderhalf tot twee jaar is (CGVS 6 april 2016, p. 5). Dat impliceert dat jullie relatie zou begonnen zijn in 2014, grofweg een jaar eerder dan u zei bij de DVZ. Als u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u dat u zich vergist heeft en beaamt u de versie die u gaf bij DVZ, jullie zouden elkaar kennen sinds juli 2015 (CGVS 6 april 2016, p. 26). Geconfronteerd met de vaststelling dat uw vriend sinds juni 2015 in België is, zegt u weer dat u hem zeker anderhalf jaar geleden hebt leren kennen. Dat zou dan omstreeks september 2014 zijn. Verder gevraagd naar jaar en maand dat jullie elkaar leerden kennen, zegt u dan dat juli 2015 een vergissing was omdat jullie elkaar leerden kennen zowat één maand voor uw laatste examen in juni of begin juli, het zou mei 2015 kunnen zijn. U realiseert zich dan dat het voor 15 mei moet geweest zijn omdat dan IS de stad nog niet had ingenomen (CGVS 6 april 2016, p. 27). Daar uw vriend reeds in juni in België een verzoek om internationale bescherming indiende kon jullie relatie dus nauwelijks een maand geduurd hebben en konden jullie elkaar maar één keer gezien hebben. Enerzijds is het echter weinig geloofwaardig dat u zich niet spontaan correct zou herinneren wanneer en hoe jullie elkaar leerden kennen als het zo kort voor zijn en uw vertrek uit het land zou zijn gebeurd. Anderzijds is het zeer onwaarschijnlijk dat jullie al afspraken rond huwelijk en gezinshereniging zouden hebben gemaakt na een relatie van slechts dagen of weken.

Uw verklaring dat jullie elkaar maar leerden kennen in de eerste helft van mei 2015 kwam daarnaast inconsistent over met uw eerdere verklaring dat jullie elkaar één keer per maand zagen (CGVS 6 april 2016, p. 5). Hiermee geconfronteerd past u nogmaals uw verklaringen aan en zou u bedoeld hebben dat jullie elkaar voordien wel kenden van zien maar dat jullie geen contact met elkaar hadden, in mei zou u echter voor het eerst met hem gesproken hebben (CGVS 6 april 2016, p. 27). Als u dus eerder verklaarde

dat jullie elkaar voor het eerst ontmoetten op straat, toen u onderweg was naar uw school, en hij op weg was naar zijn vrienden, zou u bedoeld hebben dat u hem gezien had zonder evenwel contact te hebben gemaakt (CGVS 6 april 2016, p. 5). In uw derde persoonlijk onderhoud stelde u weer eerst dat jullie elkaar nooit in persoon ontmoetten in Irak maar enkel telefonisch contact hadden. U zou hem pas in België ontmoet hebben. Gevraagd hoe hij dan uw telefoonnummer verkreeg zouden jullie elkaar toch in persoon ontmoet hebben aan uw school, waar u hem uw telefoonnummer zou hebben gegeven (CGVS 27 november 2018, p. 16-17). U bent niet bij machte een coherent en eenduidig antwoord te geven. Integendeel, u wijzigt telkens weer uw verklaringen als u met inconsistenties geconfronteerd wordt hetgeen uw geloofwaardigheid in ernstige mate aantast.

Gezien uw vriend of partner van Kirkuk afkomstig is kan men zich bovendien ernstige vragen stellen bij de vele bezoeken die hij aan Ramadi zou brengen in een periode van grote onveiligheid door de strijd tussen IS en de troepen en milities van de Iraakse autoriteiten voor de controle om Ramadi en vele andere plaatsen in heel centraal-Irak. Zeker omdat het blijkbaar niet om noodzakelijk bezoeken ging maar over bezoeken aan zijn neven of vrienden die aan de universiteit studeerden, waar u hem 'dikwijls zag' vanuit de auto van uw vader (CGVS 27 november 2018, p. 17).

Gezien uw herkomst uit Ramadi niet geloofwaardig is en u uiteenlopende verklaringen aflegt over hoe u uw expartner leerde kennen, moet worden geconcludeerd dat u in het geheel geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke persoonlijke en familiale situatie.

U beweert dat ondertussen in België een religieus huwelijk tussen u en uw partner werd voltrokken, dat u in verwachting van hem geraakte, dat u onder zijn druk een abortus pleegde, en dat jullie ondertussen weer gescheiden zijn. Met betrekking tot het religieuze huwelijk of de scheiding legt u echter geen enkel bewijsstuk neer. Met betrekking tot uw zwangerschap en abortus legt u een echografie van een zwangerschap en een papertje met een afspraak voor een abortus neer. Geen van beide documenten zijn echter op naam. Bovendien kan uit een mogelijke abortus of scheiding niet zomaar worden afgeleid dat u bij terugkeer naar Irak zou vervolgd worden door uw familie. Naar uw eigen zeggen zou enkel uw tante in Erbil, die u zeer na aan het hart zou liggen, hiervan op de hoogte zijn en zij zou u gezegd hebben het aan niemand anders te vertellen (CGVS 18 augustus 2016, p. 3, 19).

Na de slechte ervaringen met uw ex-partner zou u tijdens een winkelbezoek aan Brussel opnieuw een Iraakse man leren kennen hebben in de buurt van Rogier. Hij maakte een toeristische reis door Europa. Zijn naam was E., hij kwam van Bagdad en verbleef in Duitsland als vluchteling met permanent verblijf. Na een korte relatie werd u zwanger en verliet E. u. Ten tijde van het persoonlijk onderhoud van 27 november 2018 was u hoogzwanger. U stelt dat u hierdoor bij terugkeer gedood zal worden omdat u een buitenechtelijk kind hebt gekregen. Gezien uw lage algemene geloofwaardigheid kan niet zomaar worden aangenomen dat het hier om een buitenechtelijk kind gaat. Bovendien zijn ook uw verklaringen over de relatie met 'E.' weer alles behalve overtuigend. Los van de mist die u spuit over deze E., wordt de door u geschilderde gang van zaken gekenmerkt door een gebrek aan plausibiliteit en aannemelijkheid. Zo mag het verbazen dat u zo snel na alle problemen die u heeft gehad met H.(...) A.(...) H.(...), en beweerdelijk komende van een conservatieve familie, opnieuw het risico zou nemen zwanger te worden van een man die u nauwelijks kent, u af en toe vanuit Duitsland komt bezoeken, en die geen enkele verplichting tegenover u heeft. Jullie zouden elkaar ergens in januari 2018 leren kennen hebben en nauwelijks twee maanden later zou u van E.(...) al in verwachting zijn geweest (CGVS 27 november 2018, p. 12-13). De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen hierover wordt ondersteund door de vaststelling dat u nauwelijks iets kan vertellen over deze 'E.(...)'. Zo kent u niet zijn volledige naam, u weet dat hij E. noemt, misschien E. M. Hij zou van Bagdad zijn maar u weet niet van waar in Bagdad. Hij zou in de Duitse hoofdstad wonen en hij zou in Duitsland de vluchtelingenstatus hebben. Dat u als geschoolde vrouw niet bij machte zou zijn om meer informatie te geven over de vader van uw kind kan niet overtuigen. Dit is des te meer zo in het licht van de ernstige aantastingen van uw algemene geloofwaardigheid. Er moet dan ook weerom worden geconcludeerd dat u geen zicht wenst te geven op uw werkelijke situatie.

Wat betreft uw bewering dat uw zus in Irak wordt mishandeld door uw familie terwijl zij niets gedaan heeft, wat indicatief zou zijn voor wat u te wachten staat, kan u evenmin overtuigen. U toont daarover drie foto's op uw GSM. U beweert dat uw zus op de foto's staat met de littekens van slagen. Uw zus zou bij de oom van uw vader wonen en daar mishandeld worden (CGVS 27 november 2018, p. 3, 12). Op de eerste foto is een lichaamsdeel te zien met een wondje. Op de twee overige foto's is een gezicht te zien van een persoon met een blauwe plek en een ledemaat met een wondje. Geen van de foto's bevat echter indicaties in verband met de locatie waar zij genomen zijn, de identiteit van de persoon op de foto of de oorzaak van de littekens.

In het licht van alle bovenstaande vaststellingen moet dan ook worden geconcludeerd dat uw profiel van alleenstaande moeder die door haar conservatieve familie zal worden gedood bij terugkeer naar Irak, niet aannemelijk gemaakt is en dat u geen zicht wenst te geven op uw werkelijke persoonlijke en familiale situatie.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet (Vw.) geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), en het gegeven dat vele Irakezen binnen Irak om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Iraakse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of beweerde regio van herkomst in Irak. U werd er op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Er werd u in uw laatste persoonlijk onderhoud gevraagd of u in uw vorige interviews dingen gezegd had die niet waar zijn en werd u erop gewezen dat, als de werkelijke reden van uw vertrek uit Irak anders zou zijn als wat u eerder vertelde, u dat nog kon rechtzetten. U stelde geen andere redenen te hebben. Er werd u tevens gevraagd om, als uw werkelijke verblijfplaats of –situatie in Irak anders was dan wat u vertelde, dat nog recht te zetten. U stelde dat alles wat u vertelde correct was (CGVS 27 november 2018, p.3-4). Er werd u daarna tevens gevraagd of u erbij bleef dat u tot aan uw vertrek uit Irak in 2015, in Ramadi woonde en daar sinds uw geboorte gewoond te hebben. U bevestigde dat (CGVS 27 november 2018, p. 6). U werd erop gewezen dat uw spontane en doorleefde kennis over Ramadi en over Irak zeer beperkt was voor iemand die het secundair onderwijs volbracht en uit een familie kwam die wilde dat u ging studeren aan de universiteit en nogal wat reisde, zoals naar Syrië, Baquba en Bagdad en er werd gevraagd of u daar een verklaringen voor had. U stelde dat u niet gewoon was om zich op plaatsnamen te concentreren, dat u dat nooit leerde en dat jullie dat nooit mochten leren, dat jullie volledig en voor alles op uw vader rekenden, die alles voor jullie besliste, inclusief wat u aan de universiteit moest gaan studeren. U voegde toe dat men in Irak als vrouw niet zelfstandig kan beslissen en afhangt van de rest van de familie (CGVS 27 november 2018, p. 10-11). De argumenten die u aanhaalt kunnen niet

overtuigen omdat net u opgroeide in een familie die wel toeliet dat u zich schoolde en naar de universiteit mocht gaan. U werd er expliciet op gewezen dat u niet aannemelijk maakt van Ramadi te zijn, dat het CGVS dus niet weet van waar u komt en er dan geen beschermingsstatus kan worden toegekend. U stelde dat u vertelde wat u wist maar dat u een vrouw bent die nooit het huis mocht verlaten, wat manifest strijdig is met uw overige verklaringen. U bleef erbij dat u een soennitische uit Ramadi was en uw familie van Ramadi was (CGVS 27 november 2018, p. 12).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Men zou zich zelfs de vraag kunnen stellen of u niet afkomstig bent uit Erbil waar u verklaart familieleden te hebben. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het echter niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is, (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel betreffende de vluchtelingenstatus voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/7, 51/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 20 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het KB CGVS).

In een voorafgaande opmerking stelt verzoekster dat zij drie maal gedurende in totaal 10 uur gehoord werd, dat haar soennitische godsdienst niet in twijfel werd getrokken en dat zij zeer jong was op het ogenblik van de feiten. Verzoekster wijst erop dat zij tijdens haar eerste twee gehoren niet werd bijgestaan door een tolk Arabisch uit Irak, terwijl zij dit wel wenselijk achtte. Enkel tijdens het derde gehoor, zo stelt verzoekster, werd zij bijgestaan door een tolk uit Irak, hetgeen de zaken voor haar makkelijker maakte. Volgens verzoekster trekt dit de aangehaalde tegenstrijdigheden in twijfel. Verzoekster wijst op de

verplichting in hoofde van de verwerende partij om op basis van artikel 20 van het KB CGVS een tolk te verzekeren die één van de talen beheerst die door de asielzoeker worden gesproken. Verzoekster is van oordeel dat de beslissing minstens moet worden vernietigd om over te gaan tot een gehoor met een tolk die zich uitdrukt in het Iraaks Arabisch.

Verzoekster acht het in een eerste middelonderdeel verbazingwekkend dat de verwerende partij haar een gebrek aan medewerking verwijt terwijl zij verschenen is op de drie interviews, gedurende 11 uur de vragen heeft beantwoord en talrijke documenten heeft neergelegd, zodat haar medewerking niet in twijfel kan worden getrokken.

Wat haar streek van herkomst betreft, brengt verzoekster in herinnering dat zij talrijke namen van steden en dorpen nabij Ramadi kon opsommen. Verzoekster wijst erop dat zij voorstelde een kaart te tekenen, hetgeen haar geweigerd werd, waarbij ze het ingestudeerd karakter van haar kennis had kunnen weerleggen. Verzoekster heeft de weg naar de school en naar het stadion beschreven en zij legde uit dat er een rivier door de stad stroomt, waarbij ze de brug over de rivier beschrijft, hetgeen zij volgens haar niet ingestudeerd kan hebben, het speelterrein en winkels, waarbij ze telkens passages uit het gehoorverslag citeert. Verzoekster wijst erop dat ze de Eufraat heeft benoemd en dat er langs de stroom een ziekenhuis ligt, dat ze het bombardement van augustus kon beschrijven en de aankomst van IS in Ramadi en het leven onder IS-bezetting. Verzoekster besluit dat zij zoveel details niet kon verzinnen of instuderen en dat dit aantoont dat zij wel degelijk uit Ramadi afkomstig is.

Wat de activiteit van haar familie betreft, gaat verzoekster in een derde middelonderdeel in op de overweging uit de beslissing dat zij het adres en de naam van het bedrijf van haar vader niet kent. Naar het oordeel van verzoekster is het feit dat zij de ligging van dit bedrijf niet kent, niet relevant. Verzoekster brengt in herinnering dat zij 17 jaar oud was toen zij haar land verliet en dat zij de vorige naam van het bedrijf kende maar dat deze naam kort voor haar vertrek naar België gewijzigd werd. Naar aanleiding van de vaststelling dat de vorige naam van het hotel een sjiiitische naam is, stelt verzoekster dat dit om puur commerciële redenen interessant was om zowel sjiiitische als soennitische klanten aan te trekken, maar dat deze onder de heerschappij van IS niet kon blijven bestaan. Bovendien, zo vervolgt verzoekster, was de nieuwe echtgenote van haar vader sjiiitisch, zodat verzoekster zich op dit punt niet tegensprekt.

Aangaande haar schooltijd wordt in de beslissing gesteld dat verzoekster zich de naam van haar school niet meer kon herinneren tijdens haar derde interview, maar dat zij deze naam wel vermeldde tijdens het eerste en het tweede gehoor, waardoor deze vergetelheid, zo stelt verzoekster, haar geloofwaardigheid niet in het gedrang brengt. Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij kennis kon nemen van de naam van de school van verzoekster en kon nagaan dat deze school zich in Ramadi bevond. Haar vergetelheid heeft geen invloed op haar geloofwaardigheid, zo stelt verzoekster, ook wat het bordje aan de ingang van de school betreft. Ook wat haar universitaire studies betreft, benadrukt verzoekster dat zij nooit onderwijs volgde omdat Ramadi zich reeds onder het juk van IS bevond toen zij haar studies beëindigde. De veronderstellingen van de verwerende partij laten niet toe haar herkomst uit Ramadi in twijfel te trekken.

In een vijfde middelonderdeel gaat verzoekster in op het bombardement van Ramadi waarbij zij stelt dat de commissaris-generaal haar verwijt dat zij drie versies zou hebben gegeven betreffende haar verblijf bij haar oom op de dag van het bombardement. In haar middel verduidelijkt verzoekster dat zij haar zieke tante verzorgde en zich dus bij haar oom bevond, maar dat zij niet om die reden naar hem zou zijn gegaan.

Aangaande het lot van haar familie stelt verzoekster in een zesde middelonderdeel dat zij ten tijde van het eerste interview zenuwachtig en getraumatiseerd was omdat haar stiefmoeder en haar halfbroers tijdens dit bombardement omkwamen, waardoor de tegenstrijdigheid niet van aard is om haar geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Verzoekster stelt dat zij niet meer precies het moment kan opgeven waarop haar vader door IS werd meegenomen omdat dit een uiterst traumatische ervaring was voor haar en zij toen nog minderjarig was. Haar verwarring, zo stelt verzoekster, is dus normaal en is niet van aard om haar geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Verzoekster wijst er in een zevende middelonderdeel op dat de foto's die zij heeft neergelegd van haar vernielde huis, van het lijk en de identiteitskaart van haar oom haar relaas versterken en dat deze niet zomaar kunnen worden afgewezen.

Daarnaast gaat verzoekster in een achtste middelonderdeel in op haar moederschap. Zij oppert dat zij in geval van terugkeer represailles vreest als ongehuwde moeder. Verzoekster stelt dat de verwerende partij de omstandigheden van hun ontmoeting in twijfel trekt, maar dat deze elementen minder belangrijk zijn

en dat de relatie, haar religieus huwelijk en haar abortus niet worden betwist, die haar represailles doen vrezen omdat dit niet in overeenstemming is met de religieuze principes die haar door haar familie werden ingeplant. Hierbij vermeldt verzoekster dat zij foto's van haar zus heeft neergelegd die het slachtoffer is geweest van slagen. Verzoekster zet uiteen dat haar houding, waarbij zij soms vluchtige relaties aanknoopt en zwanger wordt van nagenoeg onbekenden, symptomatisch is voor haar zwakte en de onzekere situatie waarin zij zich bevindt. Zij stelt alleen te zijn en instinctief haar toevlucht te zoeken, hetgeen haar in gevaar brengt.

In een negende middelonderdeel bespreekt verzoekster de verergering van de misdaden van de sjiiitische milities tegen de soennitische bevolking, waarbij verzoekster berichten citeert uit *La Libération*, *Le Monde*, *Le Courrier International* en de *New York Times*. Volgens verzoekster is de Iraakse overheid niet bij machte om de soennitische bevolking te beschermen. Verzoekster haalt een rapport aan van 2015 van de *Finnish Immigration Service* van april 2015 over de Asa'eb Ahl al Haq-militie en licht een passage uit de 'COI Focus' van de commissaris-generaal over de macht van de milities. Ook uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van december 2016 leidt verzoekster af dat de soennitische bevolking bijzonder wordt bedreigd. Op grond van het geheel van deze elementen stelt verzoekster dat zij wel degelijk een risico loopt en als vluchteling moet worden erkend.

In een tweede middel betreffende de subsidiaire bescherming voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, 2, van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de vreemdelingenwet.

In een eerste middelonderdeel oppert verzoekster dat door de verwerende partij in de beslissing wordt vastgesteld dat het geweld in de provincie Bagdad sinds 2016 toegenomen is, maar dat de drempel vereist door artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet niet bereikt is. Verzoekster gaat in op de kwalitatieve en kwantitatieve elementen bij de beoordeling uit de rechtspraak van het Hof van Justitie. Verzoekster verwijst naar het begrip "*willekeurig geweld*" zoals geïnterpreteerd in het arrest *Elgafaji* en de rechtspraak waarbij middels een holistische aanpak een reeks criteria werden weerhouden die ook in het arrest *Sufi en Elmi* van het EHRM werden aangenomen.

Verzoekster gaat vervolgens in op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad en de impact op de burgers waarbij zij een aantal persberichten over veiligheidsincidenten uit 2016 aanhaalt. Verzoekster stelt dat in de 'COI Focus' wordt bevestigd dat het geweld en het aantal slachtoffers in augustus 2016 toenam. Betreffende het aantal slachtoffers merkt verzoekster een verbazingwerende paradox op tussen het gegeven dat de hoge mate van willekeurig geweld niet bereikt wordt omdat de slachtoffers van '*autres faits de violence tels que les enlèvements ciblés ou les assassinats*' daarvan moeten worden afgetrokken. Volgens verzoekster is dit verbazingwekkend omdat soennieten juist het slachtoffer worden van doelbewuste aanslagen en moorden.

Wat de toegang tot de gezondheidszorg en de hygiëne betreft, betwist verzoekster het standpunt uit de bestreden beslissing dat gezondheidszorg en de hygiëne nog beschikbaar zijn. Verzoekster bespreekt een aantal rapporten waarin de tekorten in de gezondheidszorg in de verf worden gezet. Betreffende de scholing van de kinderen in Bagdad meent verzoekster dat het onderwijssysteem in Bagdad gebrekkig is waarbij zij onder andere een verslag van UNICEF van november 2015 aanhaalt over het aantal kinderen dat geen toegang heeft tot scholing. Verzoekster is het ook oneens met de analyse van de verwerende partij dat Bagdad een functionele hoofdstad zou zijn, waarbij zij gewag maakt van het gebrek aan basisvoorzieningen, de stroomstoringen en de corruptie, en de protesten daartegen.

Wat de gebruikte wapens betreft, merkt verzoekster op dat het gaat om autobommen, ambachtelijk gefabriceerde bommen en zelfmoordaanslagen op publieke plaatsen die tot doel hebben de burgerbevolking te raken.

Tenslotte brengt verzoekster de zogeheten '*sliding scale*' uit het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie in herinnering waarbij zij in het kader van de persoonlijke omstandigheden opwerpt dat zij soenniet is en dat zij daardoor persoonlijk gevisieerd werd.

Verzoekster is ook van mening dat de informatie waarop de verwerende partij zich baseert niet meer recent is omdat de bronnen dateren van 2015 en 2016 en dat deze niet volstaan om de actuele toestand te beoordelen.

2.2. Nieuwe elementen

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende documenten toe (Verzoekschrift bijlagen 2-51):

“Artikel van John Kelly, EIN getiteld «A judicial analysis of Artikel 15(c) of the Qualification Directive and international protection issues” van 2 april 2015

Artikel van het website « Le Site francophone van référence van la Solidarité Internationale » getiteld «Mossoul : Bagdad chasse les jihadistes et éloigne les journalistes » van 14 november 2016

Artikel van het website « Fédération Professionnelle vans Journalistes van Québec » betiteld « L'ONU vanmanvan au gouvernement van Bagdad van protéger les journalistes »

Artikel van het website « La croix.com » getiteld « Vanux journalistes irakiens tués au nord van Bagdad » van 12 januari 2016

Artikel getiteld « La France en Irak 4. Conseils aux journalistes français souhaitant se rendre en Irak »

Artikel van het website « Luxemburger Wort » getiteld « Une journaliste irakienne au Luxembourg. L'Irak, le pays le plus dangereux pour les journalistes » van 4 maaht 2016

Artikel getiteld « Irak : manifestation à Bagdad pour la libération d 'une journaliste kidnappée » van 30 december 2016

Rapport van Finnish Immigration Service van 29 april 2015 getiteld « Security situation in BAGHDAD - The shia militias »

Artikel van « Mailonline » van 12 mei 2016 getiteld « Suicide attack, bombing kill at least 22 in Iraq's capital»

Artikel van « Rtbef.be » van 29 maart 2016 getiteld « Attentat suicide van PEI à Bagdad : trois morts et 22 blessés »

Artikel van « Rtbef.be » van 25 februari 2016 getiteld « Double attentat suicide contre une mosquée chiite à Bagdad, 9 morts »

Artikel van « Rtbef.be » van 3 October 2015 getiteld « 13 morts dans un double attentat suicide à Bagdad, indique la police »

Artikel van « Le Monde» van 17 mei 2016 getiteld « Attentats meurtriers à Bagdad »

Artikel van « Le FLASH » van 29 februari 2016 getiteld « Bagdad : 8 policiers tués dans un nouvel attentat»

Artikel van « L'Obs » van 2 mei 2016 getiteld « Quatorze morts dans vans attentats à Bagdad et aux alentours »

Artikel van « IraqiNews.com » van 8 mei 2016 getiteld « Bomb blast kills, wounds 5 police elements south of Baghdad »

Artikel van « Zonebourse » van 23 april 2016 getiteld « Au moins 12 morts dans vanux attentats à Bagdad-police »

Artikel van site Iran English Radio getiteld « Bomb blasts kill 8, injure 13 in Baghdad Province »

Artikel van site internet the new york times van 19 januari 2016 getiteld « U.N. Quantifies the Suffering in an Iraq Divivand and Unvanr Attack »

Artikel van site internet géopolitique et géostratégie van 9 februari 2016 getiteld « Analyse van la situation politique et militaire en Irak -Janvier 2016 »

Artikel van site internet la libre van 10 October 2015 getiteld « Bagdad n'est pas aussi sûre que le dit Theo Francken »

Artikel van « Le Monvan.fr » van 11 mei 2015 getiteld « Irak au moins 94 morts dans trois attentats à Bagdad revendiqués par TEI »

Artikel van 12 mei 2016 getiteld « Daesh attack on police station kills 5 in Iraq capital »

Artikel van 21 april 2016 getiteld « Bombings, shooting leave 8 vanad, 28 wounvand in, around Baghdad »

Artikel van “TheNewArab” van 30 april 2015 getiteld « Police and militias clash in Baghdad »

Artikel van « Rtbef.be » van 25 maart 2016 getiteld « Irak :Un attentat suicide fait au moins 30 morts au sud van Bagdad » verslag van het website Iraq Body Count

Artikel van het website « Lesoir.be » getiteld « 7 attentats à Bagdad lors van la visite van françois Hollanvan » van 2 januari 2017

Artikel van het website « Rtbef.be » getiteld « Irak au moins 32 morts dans un attentat à la voiture piégée à Bagdad » van 2 januari 2017

Artikel d'UNICEF getiteld “News note, violence vannies millions of children across Iraq access to education” van 30 October 2015

Artikel van site « Education Cluster.net » getiteld « Iraq »

Artikel van Comité International van la Croix Rouge « Interpretative guidance on the notion of direct participation in Hostilities under International Humanitarian Law »

Artikel van site « ei-ie.or » getiteld « UNICEF number of children in Iraq without access to school reaches two million » van 3 november 2015
 Artikel van Médecins sans Frontières van 09 juni 2015 getiteld « Irak : un nombre croissant d'irakiens ont besoin d'assistance humanitaire ».
 Artikel getiteld « Crisis: The state of healthcare in Iraq » van 7 juli 2016
 Artikel van het website « Informed COMMENT » getiteld « The other Casualty of Iraq War : The Country's Whole Health System » van juli 2016
 Artikel van het website « Radio-can ad a. ca » getiteld « Sur la place Tahrir van Bagdad, les irakiens aussi sont en colère » van 28 augustus 2015
 Artikel getiteld « chiïtes, sunnites, ensemble contre la corruption en Irak » van 12 augustus 2015
 Artikel van het website la libération van 15 july 2014 getiteld « Al-Maliki se venge sur les sunnites de Bagdad »
 Artikel van de krant le monde van 8 july 2014 getiteld « les sunnites ont plus peur des milices chiïtes que des djihadistes »
 Artikel van de krant le courrier international van 4 juni 2015 getiteld « Irak. Bagdad rejette les réfugiés sunnites »
 Artikelen van Amnesty International van 9 en 10 februari 2016 getiteld « Impunité en Irak : les crimes de guerre des milices chiïtes » et « les populations sunnites sous la menace des milices chiïtes »
 Artikel van RTBF.BE getiteld « Irak : l'EI revendique l'attentat de Bagdad qui a tué 32 personnes » du 2 janvier 2017
 Verslag van Amnesty International getiteld « Irak 2016/2017 »
 foto's van twee graven
 Het bewijs van de akte van de autobom
 Document met betrekking tot de oorsprong van de naam Hussein Artikel getiteld ulrak: Comment un chiite reconnaît il un sunnite? " besluit van het bureau voor rechtsbijstand
 Artikel van RSF dd 11 oktober 2018 betiteld « IRAK : RSF s'inquiète du sort d'un journaliste enlevé par des forces de sécurité »

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats opgemerkt dat er bij verzoekster geen bijzondere procedurele noden kunnen worden vastgesteld.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal dat verzoekster de enige partij is die in staat is om informatie over haar persoonlijke omstandigheden te verschaffen en dat zij is tekortgeschoten in haar medewerkingsplicht. Volgens de commissaris-generaal kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde regio van herkomst omdat zij niet aannemelijk kan maken daadwerkelijk uit de stad Ramadi afkomstig te zijn. Verzoekster bleek tijdens het eerste persoonlijk onderhoud de naam van de rivier niet te kennen die door de stad stroomt, wist niet waar het cateringbedrijf van haar vader en ooms gelegen was en legt zij weinig geloofwaardige verklaringen af over de naam van de zaak. Tevens stipt de commissaris-generaal aan dat verzoekster eigenaardige verklaringen aflegt over haar schoolloopbaan en tijdens haar derde persoonlijk onderhoud de namen van haar school niet meer herinnert. Verzoekster legt

ook vreemde verklaringen af over het universitaire studietraject dat zij voor ogen had. De commissaris-generaal concludeert dat de kennis van verzoekster over Ramadi een voor de gelegenheid ingestudeerde kennis betreft, die niet wordt ondersteund door doorleefde ervaringen als inwoner en student in Ramadi. Aangezien niet aannemelijk werd geacht dat verzoekster afkomstig is uit Ramadi, zo vervolgt de commissaris-generaal, kan evenmin geloof worden gehecht aan haar asielrelaas dat daar onlosmakelijk mee verbonden is.

Ook betreffende de vervolgingsfeiten *an sich* had verzoekster naar het oordeel van de commissaris-generaal ongeloofwaardige verklaringen afgelegd. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoekster verschillende redenen opgaf voor het feit dat zij op de dag van de bombardementen in het ouderlijk huis bij een oom verbleef. Verzoekster legde, zo stelde de commissaris-generaal vast, evenmin consistente verklaringen af over de dood van haar stiefmoeder en stiefbroers omdat zij aanvankelijk niet had meegedeeld dat deze bij het bombardement zouden zijn omgekomen. Ook de verklaringen van verzoekster over het tijdstip van de arrestatie van haar vader door IS lopen uiteen. De commissaris-generaal merkt op dat de neergelegde foto's geen bewijskracht hebben om aan te tonen dat het huis zou zijn gebombardeerd. Hetzelfde geldt voor een foto van een identiteitskaart die wordt neergelegd. De commissaris-generaal wijst ook op de afwezigheid van een geloofwaardig identiteitsbewijs waardoor verzoekster geen zicht biedt over wie zij is en waar zij vandaan komt.

De verklaringen van verzoekster dat zij bij terugkeer naar Irak als ongehuwde moeder gedood zou worden door haar familie, worden door de commissaris-generaal niet aannemelijk geacht omdat de verklaringen van verzoekster wijzen op een georganiseerde hereniging met haar partner H. waarbij haar familie, gelet op de Iraakse context, zeker betrokken zou worden. Verzoekster legde voorts volgens de commissaris-generaal incoherente en onduidelijke verklaringen af over het moment waarop zij haar partner leerde kennen en over de ontmoetingen die zij hadden. De commissaris-generaal concludeert dat verzoekster geen duidelijk zicht wenst te bieden op haar werkelijke persoonlijke en familiale situatie.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal vast dat uit de verklaringen van verzoekster, dat zij in België na een religieus huwelijk met een man, dat aanleiding gaf tot een zwangerschap en een abortus, waarna de echtscheiding volgde, niet kan worden opgemaakt dat zij in Irak vervolgd zou worden door haar familie omdat behoudens haar tante in Erbil, niemand hiervan op de hoogte is.

Tevens acht de commissaris-generaal het weinig aannemelijk dat verzoekster, die verklaart voort te komen uit een conservatieve familie, opnieuw een relatie zou aanknopen met een zekere E. en nauwelijks twee maanden later van hem in verwachting zou geraken. Aangezien verzoekster erg vage verklaringen aflegt over E., besluit de commissaris-generaal dat verzoekster geen duidelijk zicht wil bieden op haar werkelijke situatie.

Waar verzoekster beweert dat haar zus door haar familie in Irak wordt mishandeld hoewel zij niets gedaan heeft, en in dit verband foto's laat zien van bepaalde verwondingen, stelt de commissaris-generaal dat deze foto's geen indicaties bevatten betreffende de locatie, de identiteit van de persoon of de oorzaak van de littekens.

Het profiel van verzoekster als alleenstaande moeder die problemen zou kennen met haar conservatieve familie in Irak, wordt niet aannemelijk geacht waardoor verzoekster niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, noch voor de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat verzoekster niet heeft voldaan aan de op haar rustende medewerkingsplicht en geen duidelijkheid heeft geschapen over de plaatsen waar zij voor haar komst naar België heeft verbleven. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

2.5.2. Beide door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.5.3. De middelen zijn niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van de artikelen 48/7 en 51/4 van de vreemdelingenwet aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze deze wetbepalingen zouden worden geschonden. Bovendien is voor een omkering van de bewijslast,

zoals voorzien in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, vereist dat reeds ondergane vervolging of ernstige schade bewezen werd geacht, hetgeen te dezen niet het geval is.

2.5.4. Naar aanleiding van de voorafgaande opmerking van verzoekster, waarbij zij zich beklaagt over het feit dat zij bij tijdens haar eerste twee interviews niet zou zijn gehoord door een tolk die uit Irak afkomstig was, en dat zij enkel tijdens het derde gehoor werd bijgestaan door een tolk uit Irak, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster telkens werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig was. Uit het inschrijvingsformulier van verzoekster blijkt dat zij verklaarde de bijstand te wensen van een tolk Arabisch (AD, stuk 41, bijlage 26, 25 september 2015). Verzoekster maakte bij het opmaken van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken geen opmerkingen over de tolk (AD, stuk 39, Vragenlijst CGVS, 24 december 2015). Ter gelegenheid van het eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal werd verzoekster gevraagd of zij de tolk goed begreep, waarop zij bevestigend antwoordde (AD, stuk 29, Gehoorverslag CGVS I, 6 april 2016, p. 2). Tevens beaamde zij dat het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen (*Ibid.*, p. 2). Zowel tijdens haar tweede als tijdens haar derde persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf verzoekster te kennen dat zij de tolk goed begreep (AD, stuk 19, gehoorverslag CGVS II, 18 augustus 2016, p. 2; AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 27 november 2018, p. 2).

Het door verzoekster geschonden geachte artikel 20 van het KB CGVS bepaalt het volgende:

“§ 1. Indien de asielzoeker de bijstand heeft gevraagd van een tolk overeenkomstig artikel 51/4 van de wet, verzekert de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde, in de mate dat hij over zulk een tolk beschikt, de aanwezigheid van een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst.

§ 2. De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde houdt rekening met de bijzondere situatie van de asielzoeker bij het aanduiden van de tolk belast met het bijstaan van de asielzoeker tijdens het gehoor.

§ 3. Indien hij niet beschikt over een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst, kan de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde aan de asielzoeker, in de oproepingsbrief, vragen om zelf een tolk naar het gehoor te brengen.

Indien in het in lid 1 bedoelde geval de asielzoeker in gebreke blijft een tolk naar het gehoor mee te brengen, kan de Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten een beslissing nemen zonder de asielzoeker te horen voor zover aan deze laatste voorgesteld werd op het Commissariaat-generaal een geschreven verklaring op te stellen die als gehoor geldt. Indien de asielzoeker geen geschreven verklaring kan of wil opstellen, zal de Commissaris-generaal op basis van de elementen waarover hij beschikt, een uitspraak doen.

§ 4. Op elk moment van de procedure voor het Commissariaat-generaal, kan de asielzoeker beslissen om geen beroep meer te doen op een tolk en aan de bijstand van elke tolk, die hem ter beschikking werd gesteld door de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde, te verzaken. In dat geval, blijft de taal van het onderzoek van de asielaanvraag die taal die door de Minister of zijn gemachtigde wordt vastgesteld, overeenkomstig artikel 51/4, § 2, 3de lid, van de wet. Die beslissing van de asielzoeker wordt vermeld in de notities van het gehoor.”

Voormeld artikel 20 van het KB CGVS bevat geen vereisten betreffende de nationaliteit van de tolk. Er is de Raad geen bepaling bekend die zou voorschrijven dat een verzoeker om internationale bescherming, los van de vraag of deze hier uitdrukkelijk om zou verzoeken, enkel en alleen zou kunnen worden gehoord door een tolk die een bepaalde nationaliteit zou hebben, hetgeen in de praktijk niet mogelijk en haalbaar, laat staan wenselijk zou zijn.

2.5.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.6. De bestreden beslissing vermeldt onder andere uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikelen 48/3 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

2.5.7. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel*

1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.8. Artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet omschrijft "ernstige schade" als volgt:

"§2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

2.5.9. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar vertrek uit haar land van herkomst koppelt aan de bedreigingen van IS in Ramadi waarbij ook haar vader en haar ooms, die aanvankelijk meewerkten met IS, betrokken raakten (AD, stuk 29, gehoorverslag CGVS I, 6 april 2016, p. 14-15). Om het gegrond karakter van verzoeksters vrees of het reëel karakter van het risico op ernstige schade te beoordelen, is het dus van groot belang dat zij aannemelijk maakt dat zij in de periode die aan haar vertrek voorafging daadwerkelijk in Ramadi in de al Anbar-provincie in Irak verbleven heeft. Behoudens de op 18 augustus 2016 neergelegde foto van haar identiteitskaart (AD, stuk 42, Documenten, kopie ID-kaart), werd er door verzoekster geen enkel stuk aangebracht dat een begin van bewijs zou kunnen vormen van haar identiteit en herkomst uit Centraal-Irak. De foto van een identiteitskaart kan uiteraard gemanipuleerd worden waardoor dit onmogelijk als een deugdelijk bewijs van haar identiteit kan worden beschouwd. Het is trouwens weinig aannemelijk dat verzoekster wel in het bezit zou zijn geraakt van een foto van haar identiteitskaart, maar er niet in zou slagen het originele stuk te bemachtigen. Ook in het kader van onderhavige beroepsprocedure heeft verzoekster geen identiteitsdocument aangeleverd. Ter terechtzitting bleken verzoekster en de aanwezige raadvrouw in het bezit te zijn van de identiteitskaart van haar vader, van een rantsoenkaart en een getuigschrift van woonst, maar zij wenste deze niet neer te leggen omdat de stukken niet vertaald waren en omdat deze geen bewijs bevatten van de persoonsgegevens van verzoekster zelf.

2.5.10. Artikel 48/6, §1, eerste en tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om "alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient" neer te leggen en hieromtrent deugdelijke verklaringen af te leggen. Uit het enkele gegeven dat verzoekster op de interviews is verschenen en dat zij op de vragen heeft geantwoord, kan niet worden afgeleid dat zij op afdoende wijze voldaan zou hebben aan de hiervoor omschreven medewerkingsplicht.

2.5.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster beweerde vanaf haar geboorte tot 8 september 2015 in Ramadi in Hay al Tameem te hebben gewoond (AD, stuk 40, Verklaring DVZ, 24 december 2015, persoonsgegevens). Zij legt geen enkel document neer dat haar herkomst uit Ramadi kan staven. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij een aantal wijken en plaatsen in Ramadi kon opsommen, maar niet op een gestructureerde wijze (AD, stuk 29, gehoorverslag CGVS I, 6 april 2016, p. 7). Zij blijkt tijdens haar eerste gehoor niet te weten welke rivier door de stad stroomt (*Ibid.*, p. 10), hoewel uit de informatie van 'Google maps' blijkt dat haar wijk zich vlak in de nabijheid van de Eufraat situeert (AD, stuk 43, Landeninformatie, Google maps, Ramadi al Tameem). De Raad stelt vast dat verzoekster niet bij machte blijkt om bekende plaatsen in Ramadi op te sommen (AD, stuk 29, gehoorverslag CGVS I, 6 april 2016, p. 10-11) en dat zij de weg van huis naar de Al Rajaa-school, die zij overigens niet op de kaart op de computer kan terugvinden (*Ibid.*, p. 9), ook niet precies kan beschrijven (AD, stuk 19, gehoorverslag CGVS II, 18 augustus 2016, p. 9), hoewel zij hier dagelijks naartoe ging. Verzoekster blijkt evenmin te weten waar het cateringbedrijf van haar vader zich in Ramadi bevindt (*Ibid.*, p. 12). Verzoekster blijkt ook geen winkels te kunnen noemen, hoewel zij deze zou hebben bezocht (AD, stuk 19, gehoorverslag CGVS II, 18 augustus 2016, p. 6) en slaagt er niet in de universiteit te situeren (*Ibid.*, p. 10). Verzoekster faalt om aannemelijk te maken dat zij daadwerkelijk een doorleefde kennis heeft van Ramadi. Nochtans verklaarde verzoekster dat zij met haar zus (*2003) zelfstandig woonde in een deel van haar ouderlijk huis (AD, stuk 29, gehoorverslag CGVS I, 6 april 2016, p. 6-7), dat zij tot haar vertrek school liep en zelfs een universitaire

studie ambieerde (AD, stuk 19, gehoorverslag CGVS II, 18 augustus 2016, p. 9-10). Deze gegevens wijzen op een hoge mate van zelfredzaamheid die een verhoogd omgevingsbewustzijn met zich brengt, waardoor van verzoekster mag worden verwacht dat zij adequate beschrijvingen kan geven, niet alleen van haar geboortestad maar ook van de situering van deze stad in haar land van herkomst. Terloops merkt de Raad op dat de beschrijving van haar leefsituatie en de wens van haar vader dat zij rechten zou studeren (*Ibid.*, p. 10) moeilijk te rijmen valt met haar bewering dat zij tot een conservatieve familie (*Ibid.*, p. 5) zou behoren.

2.5.12. Door in haar verzoekschrift aan te stippen dat zij wel degelijk een aantal dingen kon benoemen slaagt verzoekster er niet in te weerleggen dat deze kennis ingestudeerd overkomt of zij dit slechts tijdens haar tweede of derde gehoor op het commissariaat-generaal kon meedelen, wat niet op een doorleefde kennis wijst. Zo bleek verzoekster tijdens het tweede gehoor plots in staat om mee te delen dat de rivier Eufraat langs Ramadi stroomt (AD, stuk 19, gehoorverslag CGVS II, 18 augustus 2016, p. 7), terwijl zij hieromtrent volstrekt in het duister tastte tijdens haar eerste gehoor.

2.5.13. Verzoekster acht het niet relevant dat zij de naam en de ligging van het bedrijf van haar vader niet kent. De Raad merkt evenwel op dat het haar herkomst uit Ramadi aannemelijk zou kunnen maken als zij details zou kunnen verstrekken over dit bedrijf. Bovendien doet de verzoekster opgegeven originele naam van het restaurant "*Hassan en Hoessein*" vragen rijzen over de beweerde soennitische geloofsstrekking van haar vader. Gelet op de sektarische spanningen en de risico's die ermee gepaard gaan, is het weinig aannemelijk dat haar vader deze typisch sjiiitische benaming puur om commerciële redenen zou hebben gekozen, zoals verzoekster in haar middel beweert.

2.5.14. Het is opvallend dat verzoekster tijdens haar derde gehoor, wanneer gevraagd wordt naar haar schoolloopbaan, zich de naam van de school niet meer herinnert (AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 27 november 2018, p. 7). Aangezien verzoekster zowel de lagere als de middelbare school doorlopen had toen zij vertrok en zinnens was om universitaire studies aan te vatten (vliegtuigingenieur), mag toch worden verwacht dat zij een betere beschrijving kan geven van haar schoolloopbaan die iets meer dan vier jaar geleden ten einde kwam omdat zij haar land van herkomst verliet.

2.5.15. De Raad stelt daarnaast vast dat niet enkel de kennis van verzoekster over Ramadi, maar ook over andere steden en gebieden in Irak sterke vraagtekens oproept. Zo stelt verzoekster onder andere dat Diyala een stad zou zijn in al Anbar, en dat Baquba, waar haar moeder begraven werd, vlakbij Diyala ligt (AD, stuk 29, gehoorverslag CGVS I, 6 april 2016, p. 8). Ramadi is echter de hoofdstad van de provincie al Anbar, terwijl Baquba de hoofdstad is van de provincie Diyala, die oostelijk gelegen is ten opzichte van al Anbar (en Bagdad) (zie kaart AD, stuk 43, Landeninformatie, COI Focus Irak, Veiligheidssituatie in Zuid-Irak, 28 februari 2018, p. 33). Verzoekster situeerde daarenboven Fallujah ten westen van Ramadi, terwijl deze stad zich ten oosten van Ramadi situeert (AD, stuk 19, gehoorverslag CGVS II, 18 augustus 2016, p. 7).

In weerswil van verzoeksters beweringen in haar middel, werd haar niet geweigerd om een schets te maken van de geografische ligging van Ramadi, maar heeft zij hiervan zelf afgezien uit angst om fouten te maken (AD, stuk 29, gehoorverslag CGVS I, p. 8). Uit de bijlagen bij het gehoorverslag blijkt dat verzoeksters schets van weinig realiteitszin getuigt (*Ibid.*, bijlage 2). Zij heeft later ook aangegeven dat zij niet kan tekenen (AD, stuk 19, gehoorverslag CGVS II, 18 augustus 2016, p. 6), maar werd toch opnieuw uitgenodigd om een schets te maken van Ramadi, de verschillende wijken, de rivier en de school (*Ibid.*, p. 8), hetgeen verzoekster wederom probeerde af te wimpelen. Verzoekster kan hoegenaamd niet voorhouden dat haar zou zijn geweigerd om een schets te maken waarbij zij zou kunnen bewijzen dat haar kennis over de stad geen ingestudeerd karakter vertoont. Haar onvermogen om als geschoolde jonge vrouw bepaalde eenvoudige zaken correct te situeren, versterkt de ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden herkomst. De Raad wijst er ook op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas, en *in casu* meer specifiek van de herkomst uit Ramadi in Centraal-Irak, wordt ondermijnd (RvV 9 december 2005, nr. 138.319).

2.5.16. Aangezien verzoekster haar vertrek uit haar land van herkomst in eerste instantie koppelt aan de problemen met IS in Ramadi, mag van haar worden verwacht dat zij over de incidenten deugdelijke verklaringen aflegt. Verzoekster vermeldt een bombardement van hun huis in augustus 2015, terwijl zij en

haar zus bij een oom verbleven, maar zij geeft verschillende redenen op voor dit verblijf bij die oom (AD, stuk 29, gehoorverslag CGVS I, 6 april 2016, p. 15-17). Door thans in haar vijfde middelonderdeel één van deze versies te bevestigen, slaagt ze er niet in de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen om te buigen. Er dient ook te worden opgemerkt dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit gewag maakte van het overlijden van haar drie halfbroers bij het bombardement en zich beperkte tot de mededeling dat zij niet op de hoogte was van hun verblijfplaats (AD, stuk 40, Verklaring DVZ, 24 december 2015, persoonsgegevens van de partner en gezinsleden). Tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster echter dat haar stiefmoeder en haar halfbroers omkwamen bij het bombardement in augustus 2015 en dat er een begrafenisceremonie werd georganiseerd (AD, stuk 19, gehoorverslag CGVS II, 18 augustus 2016, p. 17). Verzoekster kan ook geen duidelijkheid scheppen over het precieze moment waarop IS-leden haar vader zouden hebben meegenomen (*Ibid.*, p. 18).

Verzoekster vat haar relaas als volgt samen: *“Voor mijn vertrek toen Daesh binnenviel werd mijn vader gearresteerd en toen ben ik vertrokken.”* (AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 27 november 2018, p. 3). Wanneer de verklaringen van verzoekster worden vergeleken met de beschikbare landeninformatie, zouden de problemen die zij beschrijft zich echter tijdens de herovering van Ramadi door de regeringstroepen hebben voorgedaan en niet ten tijde van de inval van IS, die meer dan een half jaar eerder plaatsvond. Uit de landeninformatie blijkt immers dat de val van Ramadi wordt gesitueerd tussen november 2014 en 17 mei 2015 en de herovering van Ramadi door de regeringstroepen tussen augustus 2015 en februari 2016 (AD, stuk 43, Landeninformatie, Battle of Ramadi 2014-2015; Battle of Ramadi 2015-2016). In haar middel tracht verzoekster haar trauma en haar verwarring aan te grijpen om deze weinig coherente verklaringen te rechtvaardigen, maar er wordt nergens een bewijs geleverd dat zij dermate getraumatiseerd zou zijn dat zij geen deugdelijke verklaringen zou kunnen afleggen over het overlijden van haar familieleden of de arrestatie van haar vader of over de precieze situering in de tijd van deze gebeurtenissen. Ook haar vage verklaringen over de chronologie van de gebeurtenissen doen vragen rijzen bij haar beweerde herkomst uit Centraal-Irak.

2.5.17. Ook de verklaringen van verzoekster met betrekking tot haar partners en haar opeenvolgende zwangerschappen worden niet met bijkomende bewijsgegevens ondersteund. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster aanvankelijk de hereniging met haar verloofde in België leek na te streven. Zij gaf bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk te kennen dat haar verloofde H. A. H. in België verbleef (AD, stuk 40, inschrijving NL). Zij verklaarde ook dat zij haar asielaanvraag in België indiende omdat haar geliefde in België was, waarbij zij weliswaar uiteenlopende verklaringen aflegde over het tijdstip van de verlovings, maar uitlegde dat het oorspronkelijk de bedoeling was dat zij na huwelijk via gezinshereniging haar partner in België zou vervoegen (AD, stuk 40, Verklaring DVZ, 24 december 2015, Persoonsgegevens van de partner en gezinsleden + Aanvullende informatie; AD, stuk 29, gehoorverslag CGVS I, 6 april 2016, p. 5-6). Verzoekster legt zeer warrige verklaringen af over de totstandkoming van de relatie met H. A. H. (AD, stuk 29, gehoorverslag CGVS I, 6 april 2019, p. 26-28; AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 27 november 2018, p. 17).

In haar middel beweert verzoekster dat haar religieus huwelijk en haar abortus niet worden betwist. Verzoekster verklaarde inderdaad dat zij gedwongen werd om (religieus) te huwen (AD, stuk 19, gehoorverslag CGVS II, p. 18; AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 27 november 2018, p. 14) en dat zij een abortus diende te ondergaan (*Ibid.*, p. 19). Verzoekster heeft echter geen enkel document neergelegd betreffende haar burgerlijke staat. Zij heeft geen document betreffende haar religieuze huwelijk of echtscheiding neergelegd en geen medisch attest dat de zwangerschapsonderbreking zou bevestigen. Het zwart-witbeeld van het echografisch onderzoek en de afsprakenfiche (AD, stuk 42, Documenten, medische documenten zwangerschap) kunnen niet op de persoon van verzoekster worden betrokken en bieden geen zicht op haar zwangerschap of abortus. Bovendien bleek verzoekster niet te weten in welke fase van de zwangerschap ze een abortus onderging (AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 27 november 2018, p. 14), hetgeen uiterst bevreemdend is gelet op de emotionele impact van een dergelijke ingreep. Tijdens haar derde interview verklaarde verzoekster dat zij opnieuw zwanger was van een zekere E., een Iraakse vluchteling uit Bagdad die in Duitsland zou verblijven (*Ibid.*, p. 13-14). Verzoekster blijkt echter geen details te kunnen geven over de vader van het kind en zou het alleen willen opvoeden (*Ibid.*, p. 16), hetgeen, gelet op de Iraakse context, uiterst bevreemdend overkomt.

Verzoekster toonde foto's op haar GSM die zouden bewijzen dat haar zus het slachtoffer is van geweld binnen de familie (AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 27 november 2018, p. 3). De

afbeeldingen kunnen onmogelijk als bewijs worden aanzien omdat ze geen uitsluitel bieden over de persoon die wordt afgebeeld, noch over de oorzaak van de verwondingen. Zoals hierboven reeds aangestipt, is het, gelet op het profiel van verzoekster, weinig aannemelijk dat haar familie er zeer traditioneel-religieuze denkwijzen op na zou houden.

De commissaris-generaal ging geenszins onredelijk te werk door op grond van de verklaringen van verzoekster te concluderen dat zij geen duidelijk beeld schept van haar familiale situatie. Om het risico op represailles vanwege haar familie bij een eventuele terugkeer op basis van haar hoedanigheid van alleenstaande jonge moeder te kunnen inschatten, is het noodzakelijk dat verzoekster klare wijn schenkt over haar actuele burgerlijke staat en moederschap. Zij heeft echter geen enkel document neergelegd dat toelaat haar actuele situatie in te schatten. Zo verklaarde verzoekster ter terechtzitting dat zij ondertussen moeder is van een jong kind, maar zij legde geen geboorteakte neer zodat haar precieze actuele gezinssamenstelling niet werd aangetoond.

2.5.18. Om zich in het kader van haar asielaanvraag te kunnen beroepen op de houding van de sjjiitische milities ten opzichte van de soennitische bevolking, dient verzoekster in de eerste plaats aannemelijk te maken dat haar familie tot de soennitische strekking van de islam zou behoren. De *protection officer* confronteerde verzoekster met haar verklaringen over haar stam en clan, waarbij hij vaststelde dat verzoekster zou afstammen van een sjjiitische clan uit het zuiden van Irak (AD, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 27 november 2018, p. 11), maar zij hield vol soenniet te zijn, hoewel de naam van het bedrijf van haar vader en haar halfbroers (AD, stuk 40, Verklaring DVZ, 24 december 2015, persoonsgegevens van partner en gezinsleden) hieromtrent ook twijfels doen rijzen. Verzoekster slaagt er dus niet in aan te tonen dat zij een verhoogd risico loopt omwille van het gerichte geweld van de sjjiitische milities tegen de soennitische bevolking.

2.5.19. De Raad stelt vast dat verzoekster een aantal persartikels toevoegt aan haar verzoekschrift over geweld tegen journalisten in Irak (Verzoekschrift, bijlagen 3 – 8 + 51), maar zij toont niet aan dat zij journaliste zou zijn, zodat deze informatie niet op haar persoonlijke situatie kan worden betrokken. Hetzelfde geldt voor de informatie over de wandaden van de sjjiitische milities (Verzoekschrift, bijlagen 40-43). Aangezien verzoekster niet aantoont dat zij daadwerkelijk tot de soennitische strekking van de islam kan worden gerekend, kan zij op basis van de aangeleverde landeninformatie, die overigens al van 2015 dateert, niet aannemelijk maken dat zij gevisieerd zal worden door de sjjiitische milities en op die basis als vluchteling zou moeten worden erkend, zoals zij in haar verzoekschrift uiteenzet. Ook de foto's van de graven met Arabische opschriften en het document betreffende een autobom (Verzoekschrift, bijlagen 46-48) kunnen niet in verband worden gebracht met verzoeksters asielrelaas.

2.5.20. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van de verklaringen van verzoekster kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door haar aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Zij komt dus niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Bijgevolg kan zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.21. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar tweede middel kritiek uit op de boordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad in het licht van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat evenwel geen beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad. In de bestreden beslissing wordt enkel overwogen dat verzoekster zich *“met betrekking tot de vraag of (...) (zij) bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet (kan) volstaan met een loutere verwijzing naar (...) (haar) Iraakse nationaliteit, doch moet (...) (zij) enig verband met (...) (haar) persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523).”* De commissaris-generaal wijst erop dat verzoekster *“tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS meermaals uitdrukkelijk gewezen (werd) op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of beweerde regio van herkomst in Irak. U werd er op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u*

gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt."

2.5.22. De uitgebreide informatie die verzoekster in haar middel en in de bijlagen bij haar verzoekschrift aanreikt betreffende het onderzoek naar het risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, en de actuele veiligheidssituatie in Bagdad (Verzoekschrift, bijlagen 10-39 en 44-45), is niet dienstig om een uitspraak te doen over de behoefte aan internationale bescherming in haren hoofde aangezien zij in gebreke is gebleven een betrouwbaar bewijs aan te leveren van haar verblijfplaatsen in Irak voor haar vertrek. Ook met betrekking tot het ruimtelijk kader waarbinnen het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld (cf. RvS 10 januari 2008, nr. 178.500), geldt een samenwerkingsplicht. De verzoeker om internationale bescherming dient de nodige informatie aan te reiken om te kunnen bepalen in functie van welke gebiedsomschrijving het risico dient te worden ingeschat.

2.5.23. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A, 2, van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN